

ste Anstødssten. Maa jeg kortelig minde om denne Skatts Historie her i Landet, den er jo nemlig af ret ny Dato. Vi vedtog den første Gang i 1903. Vi skruede igen i 1909, og nu skulle vi skrupe paany i 1912. Det er altsaa i Løbet af 9 Aar, at man paatænker for tredje Gang at sætte dette Apparat i Bevægelse, for tredje Gang at bruge dette Middel, som burde høre til de bedste og fineste Reserver og kun burde bruges, naar den allerhøjeste Nød var paa Færde, og alle andre Sunde vare lukkede. Hvad var det som i 1903, da vi for første Gang bragte Formue- og Indkomstskatten til Anvendelse her i Landet, laa til Grund for denne Skat? Det var den parlamentariske Kommission, eller maaske jeg snarere maa kalde den Folketingets Skattekommission, der blev nedsat 28. Marts 1900 af Folketinget. Denne Kommission, der havde til Opgave at undersøge alle Skatteforhold, finde nye Skattemer, bestod af 15 Folketingsmænd. Den maa man have Lov til at kalde Venstres Skattekommission; der sad i den 12 Venstremænd, 2 Højremænd, af hvilke man maaske endda vil kalde den ene med et saa lidt velset Navn som Frikonservativ. Han sidder endnu i Tinget; den anden Højremænd mistede sit Mandat i Odense som Følge af den Stilling, han indtog; han gik nemlig med til en Indkomstskat og den femtende var en Socialdemokrat, der længe sad i Folketinget, men nu er død. Hvad var Resultatet med Hensyn til Indkomstskatten? Det var det, at man anbefalede en Indkomst- og Formueskat. Det, Venstre den Gang anbefalede, var selvfølgelig mindre end det, Socialdemokraten anbefalede. Men nu have vi saa langt overgaaet de Krav og Ønsker, Socialdemokratiet den Gang stillede, at den paagældende Socialdemokrat vilde — jeg tør ikke sige vende sig i sin Grav — men han vilde vist undre sig over, at vi i Løbet af 9 Aar ere komne saa vidt, som vi virkelig ere. Jeg holder ikke meget af at bruge Tal. De Tal, jeg bruger, skal jeg gøre saa knappe som muligt og haaber derved ogsaa bedre at udtrykke det, jeg vil, nemlig at vise, hvor langt vi ere komne fra det, som Venstres Skattekommission den Gang foreslog.

Kommissionen foreslog med Hensyn til Indkomstskatten en Skala, som begyndte med 1,3 pCt. og endte ved 2 $\frac{1}{2}$ pCt. Nu begynde vi med 2 $\frac{1}{2}$ pCt. og ende med 6,1 pCt., idet jeg dog indrømmer, at den sidste Procent ikke er ganske effektiv, den vil paa Grund af Fradragene

gaa lidt under 6, men det viser dog Forskellen. Med Hensyn til Formueskatten var Kommissionens Forslag $\frac{1}{2}$ p. m. over det hele. Nu har man 0,8 p. m., stigende til 2 p. m. Socialdemokraten foreslog, at Indkomstskatten skulde begynde med $\frac{1}{3}$ pCt., og dens Maksimum skulde være 3 $\frac{1}{2}$ pCt. Nu er det ca. 6, hvilket er et ganske artigt Tal. Med Hensyn til Formueskatten foreslog Socialdemokraten $\frac{1}{5}$ p. m., og han begyndte helt nede ved Formuer paa 5,000 Kr.; Maksimum'et $\frac{1}{2}$ p. m. naaede han ved $\frac{1}{2}$ Mill. — Den Gang kunde man oven i Købet sige som Begrundelse for disse Krav, og det fremhævedes ogsaa fra socialdemokratisk Side, at de skulde være ikke blot til Afløsning af nogle indirekte Skatter, men ogsaa til Afløsning af forskellige Ejendomsskatter. Nu kan man desværre ikke sige det, vi skulle bruge Penge til rent og skært dagligt Forbrug.

Det forekommer mig, at man har Lov til at nære Betænelighed ved en saa stærkt stigende Benyttelse af denne udmærkede Skat, der, brugt paa rette Maade, kan være af overordentlig stor Betydning og Virkning og opfyldte det, den skal være, nemlig den sidste og bedste Reserve. Den bliver imidlertid noget andet, naar den bliver misbrugt. — Vi nære endvidere Betænelighed ved den, fordi vi mene, at den, som den praktiseres nu, ikke praktiseres med Retfærdighed, og at den, anvendt, som den anvendes, ikke giver det Udbytte, den bør give. Vi synes derfor, at man dog burde tage det under Overvejelse, inden man gaar videre, om man ikke ret snart kunde raade Bod paa disse Mangler og faa Skatten til at virke ens overalt, thi ellers rammer man jo endnu mere uretfærdigt dem, der allerede ere ramte i Forvejen. Uretfærdigheden forøges i stigende Grad ved Skattens Forhøjelse. Mine Meningsfæller og jeg haabe, at man under Arbejdet paa denne Sag vil tage Hensyn hertil og se at finde Midler til at undgaa i alt Fald en saa stærk Forøgelse af disse Skatter som den foreslaaede.

Naar jeg derefter skal tale om de andre Skatter, er Cigaretafgiften den, som jeg i alt Fald kan komme lettest over, fordi jeg mener, at der her er et godt Skatteobjekt, som efter min Mening bør rammes. Noget andet er, om man netop har været heldig i den foreslaaede Maade. Jeg tror nemlig, at man samtidig skal tage saa meget Hensyn som muligt til de Ønsker, der ere fremkomne fra Industriens og Handelens Side, og gøre